

Köszöntés: Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát. Mert az Ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben.

Kegyelem nekünk és békeesség Istentől a mi mennyei Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól a Szentlélek közösségében. Ámen

Ének:394:1-3 „Térj magadhoz, drága Sion...”

163:1 „Örvend mi szívünk...”

125:1-4 „Akik bíznak az Úr Istenben...”

Előfohász: Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld és hegyek omlanak a tenger mélyébe, ha háborognak és tajtékoznak is a vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. Ámen

Lekció: Máté evangéliuma 14, 22-36 Lelkünk épülésére és hitünk erősödésére hallgassuk meg Istennek Szent Igéjét, amely megírva található...

„²²Jézus ezután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. ²³De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magányosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. ²⁴A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hányódott, mert ellenszél volt. ²⁵A negyedik éjszakai őrváltáskor odament hozzájuk Jézus a tengeren járva. ²⁶Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. ²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” ²⁸Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.” ²⁹Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízben, és Jézus felé ment. ³⁰Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” ³¹Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” ³²És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. ³³A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: „Valóban Isten Fia vagy!” ³⁴Átkelve a túlsó partra, Genezáret földjére érkeztek. ³⁵Amikor felismerték őt a helység lakói, embereket küldtek az egész környékre, és odavittek hozzá minden beteget, ³⁶és kérték, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék. És akik csak megérintették, meggyógyultak.”

Előima: Megbocsátó Atyánk az Úr Jézus Krisztus által!

Egyedüli oltalmunk és reménységünk vagy, aki látsz bennünket és tudod, hogy mi hozott ma ide. Megköszönjük neked, hogy a hétköznapiok után megállhatunk hálát adva a Te áldásaidért, hiszen van mit megköszönnünk.

Hálát adunk az alkalmakért, melyeknek alapja a Te Igéd volt, hálát adunk a sikeres műtétekért, hálát adunk az új életekért, s mindezek mögött megköszönjük neked, hogy a múltban, a jelenben és a jövőben ott voltál/vagy/leszel mellettünk biztos pontként, akire tekinthetünk mindenkor, aki nem engedted elsüllyedni a tieidet, hanem minden alkalommal erősítetted és növeledd a mi hitünket.

Hisszük, hogy Te ma is szólsz gyermekeidhez és vezetsz bennünket döntéseinkben, akkor amikor megindul alattunk a föld vagy hegyek omlanak a tengerbe egyedüli szilárd pontja Te vagy a mi napjainknak.

Te tudsz arról, hogy mi minden háborog körülöttünk, hogy hány alkalommal engedtünk a gonosznak, hány alkalommal nem voltunk méltóak a Krisztus követői megnevezésre sem, mert gondolataink és tetteink nem tükrözték hozzád tartozásunkat.

Te tudod, hogy mi az ami tombol bennünk, vagy mi az, ami még várat magára, ami elveszi békességünket és nyugalmunkat. Urunk szabadíts meg bennünket mindattól, ami szenny és bűn a mi életünkben, moss meg ma bennünket Igéd erejével. Hadd tudjunk kitartóak lenni az imádságban és kérni azt, hogy legyen meg az akaratod úgy a mi, mint a körülöttünk élők életében.

Urunk imádkozunk életünk tengeréért, hiszen te ismersz minden vízcseppet, minden év, hónap és nap fájdalmát, veszteségét, bűnét, betegségét és örömét, így kérünk hát, hogy jöjj felénk is, mint egykori tanítványaid irányába, hogy ne elveszünk, hanem örök életünk legyen a Te közeledben. Kérünk hallgasd meg a mi imádságainkat. Ámen

Igehirdetés előtti ének: 163:2.3. „Megállnak lábunk...”

Textus: Máté evangéliuma 14, 27 Az a Szent Ige, amelynek alapján szólni kívánok hozzátok a Szentlélek Isten segítségül hívásával megírva található...

„²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „**Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!**””

Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet,
szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Máté evangéliumából nem kapunk választ arra, hogy miért sürgeti Jézus a tanítványokat, hogy szálljanak hajóba, viszont Jánosnál megvan ugyanez a történet ugyanebben a sorrendben az ötezer ember megvendéglése után, és ott leírja az evangélista, hogy a nagy kenyércsoda után Jézust meg akarják ragadni és királlyá akarják tenni. Hiszen milyen jó dolog, hogy az embereknek enni adott, egy mindennapi problémát oldott meg, s ha király lesz meg van oldva a kenyér, sőt még a hal ügyük is, mert annyit ehetnek, amennyit csak akarnak, ilyen csodatevő király mellett.

Jézus ezt akarja megakadályozni, mert a csodák nem a testi javunkat kell, hogy szolgálják, hanem hitünk ébredését és növekedését, tudva azt, hogy Jézus nem egy varázsló, egy sokszorosító gép, hanem attól sokkal több.

Előre küldi a tanítványait, amíg Ő elbocsátja a sokaságot. A tanítványok nélkül cselekszik, hiszen ki tudja mit tettek volna korábbi kételkedéshez képest miközben szinte megszegyeníti őket Jézus, amikor az 5 kenyér és két hal kivétetik a kezükből és 12 tele kosár, csak maradékot ad a kezükbe. Mert akkor, amikor hiányt szenvedünk valamiben, akkor tudunk igazán rácsodálkozni Isten gondviselésére, és értékelni mindent, amit kapunk.

Miután elbocsátja a sokaságot felment a hegyre. Arra a helyre, ami az imádságnak a helye volt, mert az Isten Fiának is szüksége volt arra, hogy megszólítsa az Atyát, akarata teljesülését kérje, az engedelmisségben az erőt várja, amelyben hűséges tud maradni. Jézus életében mindig döntő szerepet játszott az imádság, s aki látta őt, azt gondolta, hogy egyedül van, de akkor, amikor elvonulva imádkozni tud és ha személyes hitéletünkben mi is tudunk, akkor tapasztalhatjuk meg leginkább, hogy velünk az Isten. Jézusnak a példája biztat, ösztökél minket is az imádságra, arra, hogy minden dolgunkat, gondunkat az Atyával lehet és jó megosztanunk. Minden tettünk, szavunk és gondolatunk annyit ér, amennyi imádság van benne. A felfelé figyelő szív pedig meghallja és ismeri Ura hangját, amikor Ő azt mondja, hogy **„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”**

A tanítványok hajója közben eltávolodott a parttól és beesteledett már. Az, hogy mindez este a sötétségben történik nagy jelentőséggel bír. Hiszen, akkor amikor nem látunk sebezhetőbbek vagyunk, nekiütközünk a körülöttünk lévő tárgyaknak, és ha jól megnézzük a bibliai történeteket, akkor több személy életében is kellett a sötétség ahhoz, hogy életünkbe belépjen a világ világossága. Éjszaka szinte még rettenetesebb egy vihar. Jézus világosságul jött ebbe a világba, hogy aki hisz benne az ne maradjon a sötétségben. Egy tó kellős közepén, amikor messze a part a hajó alatt mozgásba lendül a tó vize, a tanítványok küszködnek egyedül a tengerrel, a hullámokkal és a hajóval. Eveznek, de hiába, mert ott az ellenség és jönnek a nagy hullámok, és ha elméletben sokszor tudnánk is, hogy mit kell ilyen helyzetben tenni, teljesen más az, amikor egy vihar kellős közepén vagyunk. S míg a víz a gonosz, a rossz, a Leviathan lakóhelye, addig Jézus vizek fölötti hatalommal rendelkezik. Az, ami az emberre nézve ellenség, afölött Ő uralkodik. De ha a félelmet beengedjük az életünkbe, akkor az megmérgezi azt. A félelem szinte csak rombol a környezetében, viszont az istenfélelem az épít, amikor meghallja és ismeri Ura hangját, amikor Ő azt mondja, hogy **„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”**

S igaz, hogy könnyebb tanácsokat adni, és kívülállóként nézni egy vihart, egy családi konfliktust, egy munkahelyi ellentétet, mint valaminek a kellős közepén lenni, és megélni azt, hogy bármit teszek nem jutok előrébb, sőt mintha az általam vélt nagy hullámokat még nagyobbak követnék.

De Jézus látja a küszködésüket és elindul feléjük. S egy belső megnyugvást adhat mindnyájunk számára, hogy életünk Urunk előtt zajlik, tud minden küszködésünkről, látja sokszori kicsinyhitőségünket, látja az ellenszemet, látja mindazt, ami elveszi békességünket: látja a betegségeket, a gondokat, a lelki hullámokat, a nagy összeütközéseket, a sérüléseket, a süllyedést előidézhető vízmennyiséget életünk hajójában.

De soha nem szabad elfelejtenünk, hogy nem a hajó hordoz bennünket és az Urat, hanem az Úrnál van minden percünk, akitől jön a megtartás, és a tenger lecsendesítése. Mert Jézus nem elveszni küldte a tanítványokat a viharos tengerre, hanem megtérni. Nem életüktől akarta őket megfosztani, hanem göggyüket megtörni. S amikor megakarja tartani az övéit hozzájuk indul. Milyen nyomorúságos is az ember élete, ha Jézus nem tart vele, amikor kilép az életéből. A történetben szó sincs arról, hogy imádkoztak volna, hogy Istenhez menekültek volna, hanem még ott is előjönnek a babonáik azt hiszik, hogy kísértet jár a tengeren és felkiáltottak.

Kiáltásuk az emberi nyomorúságuknak a mélypontja. A kétségbeesésük és a tehetetlenségük kiált, s ez lelki értelemben ma is létezik, ebben a helyzetben válhatunk csak igazi tanítvánnyá.

De a nagy ijedség után Jézus megszólítja őket: Bízatok, én vagyok, ne féljete!

Bízatok...akik félitek az Urat, az Úrban bízatok. Bizalmukat erősíti, bizzanak benne, mert bármekkora is a hullám ő képes lecsendesíteni.

Bízz bennem segíték, mert amikor fel van ajánlva a bizalom forrása az olyan, mintha egy nagy kő esne le a szívünkről, és megnyugtató érzés, amikor valakit magunk mellett tudhatunk, s ha ez a valaki maga az Isten Fia, akkor nincs mitől félnünk és rettegnünk, mert Ő ígéreteit nem vonja vissza. S ebben a helyzetben egy lelki segélyhívószámot ad elénk a Zsoltárok 50,15 „⁵Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

A biztatással kapcsolatban hallottam egyszer egy olyan történetet, hogy 2 edénybe jeget tettek és beleállítottak 1-1 embert, hogy melyikük bírja majd tovább a hideget. Az egyiket otthagyták, a másik mellett viszont ottmaradhatott egy barátja, aki azt a feladatot kapta, hogy biztassa a jégben álló embert. Lényegtelen, hogy mennyi ideig bírták viszont a nyertes az az ember lett, akit folyamatosan biztattak.

Akit biztatnak és támogatnak az sokkal tovább bírja, nemcsak a jégben állást, hanem minden nagyobb próbatételt. S ebben a helyzetben egy ember mondta, hogy bízz bennem, de mi van akkor, amikor magától Krisztusunktól halljuk meg nap mint nap azt, hogy Bízz bennem, én vagyok, akit már ismersz, én vagyok, akire eddig is számíthattál, én vagyok a világ világossága, s ha a tengeren sötét is van, én vagyok az, aki képes legyőzni életed sötétségét.

Bízatok, én vagyok, ne féljete! Péter kérése után, beszáll melléjük a hajóba, s elül a szél.

Imádkozzunk ma azért, hogy a mi életünk hajójába is beszálljon a mi Urunk, hogy bármilyen vihart is kell átvészelnünk fülünkben mindig ott legyenek az Ő szavai: Bízatok, én vagyok, ne féljete! Ezért adjunk ma hálát, hogy ma is szól hozzánk, és ma is keresi azokat a hajókat, amelyekbe beszállhat és csodákat tehet. Ámen

Utóima: Istenünk csodálattal állunk meg minden teted előtt, s megköszönjük neked, hogy személyes kijelentésként meghallhatjuk azt, amikor Te biztatsz bennünket, amikor újra bemutatkozol és elveszed a félelmeinket. Annyira jó tudni azt Atyánk, hogy a Te kezében van minden percünk, ezért nem éri meg a hullámokra figyelni, hanem sokkal előrébb haladunk, ha mindenben egyedül Téged keresünk, mert csak Te adhatsz helyes irányt életünk hajójának, családnak, gyülekezetünknek, és munkahelyi közösségeinknek.

Így kérünk hát téged, hogy maradj velünk, mert mindjárt este van, s amikor nő a sötét, akkor ne hagyj el bennünket Jézusunk, mert szükségünk van rád, a Te közelségedre, a Te személyedre, a te biztatásodra, s mindarra, mit a Te közeledben átélhetünk és átvészelhetünk. Így imádkozunk most betegeinkért, hogy Te adj nekik testi-lelki épülést. Imádkozunk az ő hitük erősödéséért, hogy betegségüket használd Urunk a te dicsőségedre, hogy rá tudjanak csodálkozni a te csodáidra, a hullámokat elcsendesítő erődre.

Eléd hozzuk idősebb testvéreinket, könyörgünk a fiataljainkért, a gyermekekét, kezébe helyezzük nyári táborainkat is.

A tanév utolsó napjaiban, kérünk Te őrizd a gyermekeket, így könyörgünk a múlt év konfirmandusaiért, akik lezárják az alapiskolás éveiket. Könyörgünk azokért, akik új közép és főiskolára készülnek, s egyben Te őrizd meg Atyánk a vizsgázókat és az államvizsgázókat is, hogy ebben a nagy hullámokkal teli időszakban mindenkor egyedül Téged hívjanak segítségül. Urunk te maradj őriző pásztorunk. Jézus Krisztusért Ámen

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: Felhívom a gyülekezet figyelmét az adakozás szolgálatára...

Áldás: Jézus mondja: Bízatok, én vagyok, ne féljete! Ámen

Hirdetések:

Záró ének: 462:1-3 „Csak vezess, Uram végig és fogd kezem...”

BIZALOMTELJES KÖNYÖRGÉS

Atyám, benned bízom.
Nincs más reményem.
Te vagy erős váram,
Kősziklám nékem.
Egyszülött Fiadban,
Drága Megváltómban
Küldj segítséget.
Halld meg szívem szavát,
Ó, adj szabadulást,
Bűnömből tisztulást,
Mint megígérted.

Atyám, benned bízom,
Áldom szent neved.
A bűn hogyha kísért,
Én győzők veled.
Sátán hogyha támad,
Nekem mit sem árthat,
Hú karod megvéd.
Megváltott népeddel,
Szentek seregével
Ujjongó örömmel
Áldalak üdvömért.

Atyám, benned bízom,
Vezess utamon.
Ha néha fáradok
Te légy támaszom.
Melletted nem félek,
Szüntelen rád nézek,
Tudom, hogy szeretsz.
És bár a halálnak
Bús völgyében járjak,
Én ott is imádlak,
Mert mennybe vezetsz.

Cseh szöveg alapján:
Gerzsenyi Sándor

